

Magyarázom a bizonyítványunkat...

Nem lesz valamennyiükből újságíró, még diákújságíró sem. Ők azonban, egy tucatnyian, azt hiszem ma már kicsit másként látják önmagukat, a világ dolgait, a szülőfalujukat, Isaszeget. Tíz napig dolgoztunk együtt. És persze kirándultunk, bohóckodtunk közben. Talán kicsit sokat vártam tőlük, de úgy érzem, nem is tettem olyan magasra a mércét. Íme, a „bizonyítványunk”. Jó szórakozást hozzá!

Molnárné Cselótei Ildikó

Régi nagy álmom...

— kezdte Szmolica József közterület-felügyelő a beszélgetést —, hogy egyszer, amikor idetéved egy turista, ne szemétkupacokat, büzőlő patakokat, szemetes erdőket, hanem virágos utcákat, tiszta erdőket, rendet lásson. Ezen fáradozunk. — A beszélgetést a szeméttelenen folytattuk. Szemét, szemét és fák.

— Amikor 1991-ben idekerültem — mesélte kísérőnk nem volt itt más, csak szemét. A telep kerítése mellett is sorakozott a hulladék kívül-belül. Ma már kijelölt helyük van a szemétrakományoknak. Na persze,

nem elég, ha csak mi dolgozunk. Szükségünk van a lakók segítségére is...

A szomorú beszélgetés véget ért, de a környezet-szennyezés nem... Ma még. (H—a)

Heiser Krisztina a nevem, 12 éves múltam. Sokat jártam külföldön. Mint a legtöbb hasonló korú társam, szeretek zenét hallgatni, olvasni, rajzolni, tévézni. Egy valami van talán, ami különböztet kissé a többiektől, verseket és regényeket írok a magam örömeire.

Isaszeg 1996

Itt az Expo! Mi is „beszálltunk”? Milyen ma Isaszeg? A hulladékot szelektív rendszerrel gyűjtjük. A mérgező hulladékokat külön tároljuk. Az önkormányzat annak idején sok mindenfélével próbálkozott, hogy megszüntesse a „gumihegyeket” a község határában. Mára már megoldódott ez a gond.

Mostanában fellendült az idegenforgalom. Építettünk egy szállodát, utazási irodát, tenispályát. Minden hét végén az „Isaszegi Lakodalmas” várja a fizető

vendégeket. Van még strandunk is, s új mederbe tereltük a Rákos-patakot. A tavakon horgászat, vízisportok kedvelői is jól szórakoznak. Lehet lovagolni, sétakocsikázni, vadászni. Persze, a telefon már évek óta működik... Ugye, te is ezt akartad annak idején?

(Juh-É)

Juhász Éva vagyok. Ezentúl gimnazista leszek Pécelen, a Ráday Pál Gimnázium hatoskörös évfolyamán. Leginkább most ez tart lázban.

Tudósítás a jövőből

2008-at írunk. Isaszeg látványokban gazdag falu. Csak úgy özönlnek a turisták a világ minden részéről.

Ebben a pillanatban érkezik egy újabb turistabusz, tele külföldi vendégekkel. A Paulovics-kúriában bérelnek szobát, s miután kicsomagolnak, sétakocsival indulnak faluszemlére. Hétfőn strandra, teniszezni mennek, este a finom vacsorára ismerkedési est teszi fel a koronát. Másnap reggel a sétakocsival a múzeumba indul a társaság, ahol Isaszeg múltjával ismerkednek meg, ebédre az öreghegyi szőlőben lévő „Fenyves” kisvendéglőbe várják őket. Délután végigkóstolhatják a finomabbnál finomabb borokat. Megtekinthetik a Grassalkovich-kastélyt Gödöllőn, s a város más nevezetességeit. Estére a Klapka Iskola hangversenyére hivatalosak. Követ-

kező napon vadászni, horgászni mehet a társaság. Pénteken ki-ki egyénileg tekint meg a község nevezeteseit, szépen rendben tartott turistahelyeit, vagy erdei túrára indul. Szombaton indul az igazi program, az „Isaszegi Lakodalmas”. A hajnalig tartó multság után ki-ki megvásárolhatja azt a népviseleti ruhát, amelyik megnyerte a tetszését. Az új hét kezdetén azután szomorgóan búcsúznak el vendégeink, szívükbe zárván ezt a kis falut, s megfogadván, mielőbb visszajönnék... Így legyen!

(DE.)

A Vilma nevet adták nekem. Óvónő szeretnék lenni, mivel szeretem a gyerekeket, s főképpen az öt éven alúkat.

Pécel, lovarda

Pécel határa mostanában lódobogástól hangos. 1993 áprilisától...

A lovarda alkalmat ad a helyi és a környékbeli gyerekeknek a lovaglásra. Az oktatás mellett tenyésztéssel is foglalkoznak. A látogatók nemcsak lovakat, hanem lámákat és más patás állatokat is láthatnak.

Egy óra lovaglás 400 forint, ennek bevételéből fedezik a lovak takarmányozását. Az oktató szerint már 7-8 évesen érdemes elkezdni a lovaglást.

J. M.

A Jakócs Mariann nevet kaptam évekkkel ezelőtt. Minden érdekel, ami a világban történik. Kíváncsi fajta vagyok, s azt hiszem, ez nem is olyan rossz. Csak néha kellemetlen lehet...

Csak kiültem a „placcra”

Elnéztem az embereket. Az Őrs vezér téren, ahogyan rohantak. A kofák szinte sorfalat alkottak. Belépés csak nézelődőknek. „Húsz forint egy csomag paprika!” A galambok unottan szálltostak. A villamos egyenletesen dübörgött a síneken. Emberek rohantak el mellettem, ki erre, ki arra, míg mások magányosan szemléldötek. „Húsz forint egy csomag...” Az emberek céltalanul döngtek, megpróbálván kikerülni az erőszakos árusokat. Mi is van ma? Talán arra gondolhattak, mi van ma? Péntek? Akkor Dallas! Ujj! Jóleső érzés járta át az eddig céltalanul bolyongókat: most már van értelme a mai napnak! Léptüket meggyorsítva indultak hazafelé, nehogy lekéssék a sorozatot. Autók gumija csikorgott az aszfalton. Távolról szíréna süvöltött fel. „Húsz forint...” De a legtöbbben már ügyet sem vetettek a megszokott zajokra. Csak rohantak tovább. Tovább. Az ismeretlenbe.

(Bar-ba)

Balásznak hívnak. Írok verseket, festek képeket, zongorán kis darabokat szerzek. Végző célom: egyetem. Szeretnék újságíró lenni. Remélem, sikerül.

Üröm az örömben

A gyermeknap alkalmából átadott játszótérter rovidesen utoléri a végzet?

Mi, gyerekek, nagyon örültünk, hogy végre van egy gyönyörű hely, ahol önfeledten játszhatunk és nem kell a robogó autóktól félnünk. Az ötletes, fából készült csodajátékokat nem az idő, hanem a gyerekek „kezdik ki”. Itt is, ott is nyoma van a használatnak rajtuk...

Miért nem vigyázunk az értékeinkre? Hiszen végre akadt valaki, aki tet-

Akár a „bumeráng”

Mindig visszatér Isaszegre a világot járt artista. Golyán Lászlóval beszélgetünk, aki már huszonhét éve dolgozik a cirkuszban.

—*Hogyan lesz valakiből artista?*

—Tizenöt évesen kezdtem sportolni, körülbelül 30 éremet nyertem. Elvégeztem az artistaiskolát, s azóta ebben a szakmában dolgozom.

—*Hol, milyen országokban járt munkája során?*

—Az összes nyugati országban jártam. Öt évig Amerikában volt szerződés. A keleti országok közül csak a volt Szovjetunióba jutottam el.

—*Nem veszélyes ez a munka?*

—Látszólag könnyű ez, könnyedén ugrabugrálunk a porondon. De kemény munka van mögöttem. A próbákban ugyan ki vagyunk biztosítva, de az előadásokon „élesben megy a játék”.

—*Bizonyára sok a szabadideje. Mivel tölti?*

—Szeretek olvasni és szakkozni. Hobbivá vált eredeti szakmám, a műbútorasztalos-ság, intarziakészítés is.

—*Szokatlan életét hogyan viseli a család?*

—Apám Amerikában szalodatulajdonos, hívott, hogy éljek vele. De nem hagyom itt szülőfalumat és édesanyámat, aki egyedül nevelt. Feleségem még nincs. Nem találtam meg az igazit, aki velem jöjjön a világ minden részére.

Búcsúzól sok szerencsét kívánt nekünk és könnyed mozdulattal mutatott egy szabályos kézenállást.

(gina)

Tokai Regina vagyok. Csak egyet nem értek, azt hiszem, soha nem tudok majd megválaszolni önmagammal erre a kérdésre: miért nem veszek semmit komolyan? De komolyan!

Recept az újságíró táborhoz

Végy egy tucat lelkes gyereket. Hintsd meg őket újságíró-ismertetéssel, fűszerezd különféle programokkal. Hívj nekik vendégeket: érdekes embereket a faluból, rendőrt, újságíró, önkormányzati képviselőt. Ismerd meg őket a falu nevezetességeivel, történelmével. Hintsd az egészet játékokkal, ötletrohakkal. Hurcold el néhány kirándulást, ételt, sütités őket.

—*mondjuk a péceli lovardában, izzaszd a Diákújságírók Országos Egyesületében, a Kölyökrádióban, az Ifjúsgíri Magazin és a Pest Megyei Hírlap szerkesztőségében. Hozd össze őket országgyűlési képviselővel, más-*

hol élő diákújságírókkal. Párold meg őket a cikkek javításával, főzd meg jótanácsokkal, s tíz nap elteltével gyorsan zárd a tábor, s tálalható a vegyszőlő-ség-étek!

(Tolszi és Gélyé)

Gergely Éva: Kiskoromban mindig komoly voltam, nyitott szemmel néztem a világ dolgait — mesélték anyuék. A nyitott szem maradt, de mára inkább „röhögős” lettem. Furcsa, de azért elviselhető vagyok.

Tolnai Szilvia: Inkább csendesen figyelek. Abból baj nem lehet.

A kis horgász és az isaszegi halastó

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öregember, s annak egy kíváncsi gyereke. Egy szép napon őket ketten kimentek az isaszegi halastóra. A fiú kivetette a hálót, uram fia, azonnal benne is maradt egy hal. De nem akármilyen hal volt, hiszen megszólalt:

—*Légy szíves, engedj el! — a fiú úgy megjárd, hogy azonnal visszahajtotta zsákmányát a vízbe. Mielőtt azonban a hal végképp eltűnt volna a mélybe, a kis ho-ho-ho utánakiáltott:*

—*Várj, ne menj még! Ha már beszélni tudsz, meséld el, mi van a víz alatt!*

A hal hitetlenkedve fordult vissza.

—*Komolyan érdekel? Hát tudd meg, régen ezen a helyen tőzegtelep volt. Mára szomorúvá vált a sorsunk. Nagy kosz van odalent, ránkérme, hogy kitisztítsák a tó fenekét. Reméljük, a tervek megvalósulnak majd. Valamennyien, mind a hattonnányian várjuk már... Mert legtöbbünk lassan nem csupán a horgokra kerül majd,*

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegényember, akinek volt egy leánya, Kis Mariska. Azt mondta az édesapja:

—*Leányom, menj el szerencsét próbálni!*

—*Hová menjek, édesapám?*

—*Isaszegen vannak rokonaink, menj, nézd meg azt a falut.*

El is indult a leány. Isaszegen már várták a rokonai. Bemutatták neki a falut. Először a templomot nézte meg, amit Szent Istvánról neveztek el, majd az öreg templomba látogatott el. A falu büszkeségét, az új tornatermet ki nem hagyta volna. Persze megnézte a múzeumot, az Ezeréves kertet, a Bikastót, a Paulovics-kúriát, a hősök emlékművét, s természetesen a Szoborhegyet is...

Miután mindent megnézett — bár különösebben nem köszönt rá a szerencse — szomorú szívvel búcsúzott ettől a mesébe illő kis falutól.

(An-O)

Antal Orsolyának hívnak. Nem vagyok különösen szép és jó, inkább átlagos. Legfontosabb esemény az életomban, hogy nemrégiben a Tv-ben, mesemondóversenyen szerepeltem. Izgatottan várom a fejleményeket... Ha valamit gondolok, azt egyből kimondom. Szerintem ez jó.

hanem elpusztulunk a kosztól...

Mire a kisfiú feleszmélt, a hal már tovaúszott. Szomorúan ballagott az apja mellett, s azon törte a fejét, vajon hogyan segíthetne a halaknak.

(Szab-Ta)

Szabó Tamás vagyok. Most lovagolok, s no, persze, tanulok. Továbbra is tanulni szeretnék. Erről egyébként annyit, remélem, jövőre jobb lesz a bizonyítványom is.

Az isaszegi nyári újságíró tábor résztvevői — akiknek az írásait az oldalunkon közzé tesszük — felkeresték szerkesztőségünket is. Képünkön Németh Zsolt rovatvezető-helyettes avatja be az „ifjakat” a szerkesztés rejtelmeibe...